

set det i Bladene. Man har stadig omtalt „Militærforliget“ som noget ondt, noget slet. Vi vide jo alle sammen, hvor dette Ord peger hen. Naar det har faaet den Betydning, hvori man nu bruger det, saa ligger det i det, der skete i 1894. Og Opfordringen til at benytte det saa flittigt, som sket er, ligger selvfølgelig i det Resultat, som Valgene i 1895 gav. Jeg skal ikke komme ind paa de Ting, der den Gang skete, men jeg skal sige noget, som jeg mener maa være selvfølgelig, og som det ærede Medlem fra Middelfart (Sløngerik) og hans Partifæller og de, der tale imod Forliget, jo slet ikke kunne bestride Rigtigheden af. Alle Vegne, hvor man vil fremme en Sag, hvorom der er delte Meninger — og det er der jo om enhver Sag —, der er det nødvendigt, at man naar en Overenskomst, som et tilstrækkeligt Antal kan tiltræde. Det er en saa almindelig Sandhed, at ingen kan bestride den. Det vil ikke gaa de Herrer bedre, hvis de en Gang skulde blive Flertal sammen med Socialdemokraterne. Hvordan i Alverden skulde de kunne ordne Forsvarssagen uden et Forlig, hvorom man absolut maa sige, at det hviler paa en Overenskomst, maaske et raadent Forlig, eller hvad man ellers vil kalde det? Det vil ikke kunne ske. De ville ikke kunne arbejde sammen med noget som helst Parti eller nogen som helst Gruppe til Dannelse eller til Støtte af et Ministerium, uden at de maa gaa ind paa saadanne Overenskomster. Det er en aldeles uomtvistelig Nødvendighed. Et parlamentarisk Styre kan ikke finde Sted i et Land, end ikke i et saa lille Land som vort, uden et Grundlag, bestaaende af en Overenskomst om visse Sager, ja selv indenfor et enkelt Parti, hvis det er stort nok — som Venstre-reformpartiet i sin Tid var det —, maa der et saadant Grundlag til. Men Spørgsmaalet er, om det, man enes om, er forsvareligt. Ja, de Herrer mene, at det foreliggende Grundlag ikke er forsvareligt — det er en Selvfølge, naar de ville noget andet, men naar de kalde dette Forlig et daarligt Forlig, et raadent Forlig, overhovedet hæfte disse uskønne Tillægsord dertil, saa have de ikke Ret.

Jeg vil minde om, hvad det er, man er kommen overens om indenfor de tre

Grupper, som slutte sig til Regeringspartiet. Det er i Virkeligheden overskueligt. Ja, man ynder rigtignok at tale om de hemmelige Forhandlinger, som ligge bagved, og deres Resultater, endnu i Gaar hørte jeg et lille Ord derom. Men da jeg forleden havde Ordet, bad jeg de Herrer pege paa, hvad der er skjult i denne Sag, og ikke een har kunnet gøre det, og ikke een vil kunne gøre det, for der er intet skjult. Man enedes om det, som var os imellem, og det var, som alle vide, kun en Del af Forsvarsordningen. Man enedes om Stillingen til Københavns Befæstning, man enedes om at skyde denne Sag noget længere ud, end vi fra vor, „de 27de“, Side før vilde gaa med til, $3\frac{1}{4}$ Aar længere, nemlig fra Udgangen af 1918 til 1. April 1922. Det er Forholdet. Det er det, de rase saa stærkt imod og kalde et daarligt og raadent osv. Forlig. Hvad vilde der være sket, dersom det Forlig var kommet i Stand, som de Herrer arbejdede for og deres Presse talte om. Vi have hørt her i disse Dage, hvad de gerne havde gaaet ind paa: at være med til at danne en Regering, som skulde lægge Forsvarsordningen til Side og sætte Valgkredsordningen i Forgrunden og arbejde for den Sag som den eneste eller rettere væsentligste Programsag. Men vilde det have været mindre raadent? Den nuværende Landbefæstning ligger jo som et lovligt Led i vor Forsvarsordning, ligger, indtil man vedtager noget andet. Vilde det være bedre i den Retning end det, vi nu gaa med til? Jeg tror, at de Herrer maa indrømme mig, at det er det ikke. Jeg tror, at de Herrer maa indrømme mig, at i det, vi her ville føre igennem, ligger der et Fremskridt fra det Standpunkt, de Herrer indtog for ganske nylig. Saadan kan man komme af Sted, naar man vil kritisere noget, som i sig selv er saa lige til og saa saare selvfølgelig.

Det nordre Fløjfort har jeg omtalt. Jeg tror i det hele taget, at dersom vi gennemføre denne Ordning, vil der ikke være noget skjult af, hvad den betyder, det vil være gennemskueligt for alle, hvad det er, vi ville, og vi skulle sikkert ikke holde os tilbage, det kunne de Herrer være visse paa, i den Strid, som nu kommer — for den vil komme — med Hensyn til at